

Arrest

nr. 309 845 van 15 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28 - 30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2023 'tot verwerping van aanvraag om machtiging tot verblijf' en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en Migratie van 29 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 september 2009 toe op het Belgische grondgebied in het bezit van een visum type D in het kader van zijn studies. Hij werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2014.

1.2. Verzoeker diende op 25 januari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf als student aan een privé-onderwijsinstelling, op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart op 16 maart 2015.

1.4. Verzoekers A-kaart werd uiteindelijk verlengd tot 30 september 2023.

1.5. Verzoeker diende op 19 september 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 61/1/9, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 november 2023 een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 19.09.2023 bij de Burgemeester van 2000 ANTWERPEN door de genaamde M.(…), A.(…), N.N. (…), geboren te (…), le (…), van nationaliteit Marokko, verblijvende te (…), in toepassing van artikel 61/1/9, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 September 2006, is ontvankelijk doch ongegrond

MOTIVATIE :

Art. 61/1/13. De Minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;

- Betrokkene levert geen bewijs van het behalen van een diploma aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs

Overwegende dat betrokkene op 24.09.2009, naar België kwam in het bezit van een geldig nationaal paspoort met visum type-D in het kader van zijn studies aan een privé-onderwijsinstelling;

Overwegende dat betrokkene vervolgens op 19.09.2023 beroep deed op Art. 61/1/9 om een aanvraag in te dienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk;

Overwegende dat betrokkene volgende stukken aanbracht om zijn aanvraag te staven:

- Een paspoort van Marokko geldig tot 08.08.2024

- Een attest van Solidaris Brabant dat verklaart dat betrokkene ingeschreven is als gerechtigde vanaf 01.04.2011 tot en met 31.12.2023.

- Een attest van tenlasteneming (bijlage 32) voor de duur van 12 maanden (in kader van een aanvraag voor een zoekjaar)

- Een diploma behaald aan de privé-onderwijsinstelling Institut Européennes des Hautes Etudes Economiques et de communication (IEHEEC) voor de opleiding gespecialiseerd in transport en logistiek DESS

- Een attest opgemaakt op 12.09.2023 door OCMW Antwerpen waarin verklaard wordt dat betrokkene geen financiële steun ontvangen heeft tot heden.

Overwegende dat na grondig onderzoek van de aanvraag bleek dat betrokkene niet over een geschikt diploma beschikt, behaald aan een erkende Belgische onderwijsinstelling in de zin van artikel 58, 3' van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat betrokkene aldus niet volledig aan de voorwaarden van artikel 61/1/9 voldoet, wordt de aanvraag geweigerd.

“(…)”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 november 2023 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

De heer die verklaart te heten:

naam: M.(…), A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen; tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

De aanvraag om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten, met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk, werd geweigerd op 29.11.2023 (zie bijgevoegde beslissing). Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in Art. 61/1/9.

Zijn verblijfskaart is vervallen op 30.09.2023.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 24.09.2009 naar België voor zijn studies en wist dat zijn verblijf steeds van tijdelijke aard was.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat er geen middel wordt aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

3.2. Het verzoekschrift dient een ontvankelijk middel te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), de thans tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“En ce que,

La partie adverse a examiné la demande du requérant sur base de l'article 61/1/9 de la loi du 15.12.1980, pour conclure au fait que le requérant ne réunissait pas la condition, prévue par cette disposition, de produire « la preuve de l'obtention d'un diplôme d'un établissement d'enseignement supérieur en Belgique»;

Plus particulièrement, aux termes de sa décision, la partie adverse considère que :

“Overwegende dat betrokkene vervolgens op 19.09.2023 beroep deed op Art. 61/1/9 om een aanvraag in te dienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk;

(...)

Overwegende dat na grondig onderzoek van de aanvraag bleek dat betrokkene niet over een geschikt diploma beschikt, behaald aan een erkende Belgische onderwijsinstelling in de zin van artikel 58, 3° van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat betrokkene aldus niet volledig aan de voorwaarden van artikel 61/1/9 voldoet, wordt de aanvraag geweigerd” ;

Alors que,

Le requérant se trouve dans une situation particulière en ce qu'il a été autorisé au séjour en qualité d'étudiant sur la base, dans un premier temps, d'une inscription dans un établissement d'enseignement reconnu, puis sur celle d'une inscription dans un établissement privé ;

Si le fondement juridique de l'autorisation de séjour est différent selon qu'il s'agisse d'un établissement d'enseignement reconnu ou privé (articles 58 et s. dans le cas d'un étudiant inscrit dans un établissement reconnu versus articles 9 et 13 dans le cas d'un étudiant inscrit dans un établissement privé), le statut administratif qui en découle n'en est pas moins en tout point comparable : même titre de séjour, même accès au marché du travail (l'article 10 de l'AR du 02.09.2018 relatif à l'occupation de ressortissants étrangers se trouvant dans une situation particulière de séjour évoque « l'étudiant », sans distinction) , même mention au registre national et même procédure de renouvellement du titre de séjour (voyez, par exemple, la décision d'autorisation de séjour du requérant du 16.03.2023, en pièce 3) ;

L'article 61/1/9 de la loi du 15.12.1980 expose que « Après l'achèvement de ses études sur le territoire du Royaume, l'étudiant peut introduire une demande afin de séjourner sur le territoire du Royaume pendant 12 mois au maximum en vue de trouver un emploi ou de créer une entreprise dans le but d'obtenir un titre de séjour à des fins de travail. » (le requérant souligne) ;

Dans ce contexte, le requérant demeure sans comprendre les raisons pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour des fins de recherche d'emploi ou de création d'entreprise par les chercheurs et les étudiants n'a pas été examinée sous l'angle des mêmes dispositions qui sont celles sur la base desquelles il a été autorisé au séjour durant sept ans, et la décision entreprise est totalement muette quant à ces raisons ; La décision entreprise n'est pas valablement motivée et est prise en violation de l'obligation de motivation adéquate, lus en combinaison avec le principe de légitime confiance ;”

4.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de eveneens geschonden geachte materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.5. De eerste bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 61/1/13 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;

2° geacht wordt een bedreiging te vormen voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid.”

Artikel 61/1/13 van de vreemdelingenwet verwijst aldus naar artikel 61/1/9 van de vreemdelingenwet. Artikel 61/1/9 van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“§ 1. Na de voltooiing van zijn studie op het grondgebied van het Rijk kan de student een aanvraag indienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk.

Hij dient daartoe, uiterlijk vijftien dagen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, een aanvraag in bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk.

In het geval bedoeld in artikel 61/1/15, wordt, in afwijking van het tweede lid, de aanvraag ten laatste drie maanden na het behalen van het diploma ingediend volgens de nadere regels voorzien in artikel 60, §§ 1 en 2.

§ 2. Ter staving van zijn aanvraag overlegt de student de hiernavolgende documenten:

1° een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs van het behalen van een diploma aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs of, indien de student gebruik maakt of heeft gemaakt van zijn recht op mobiliteit, het bewijs van het behalen van een diploma behaald aan een instelling voor hoger onderwijs gelegen in de eerste of tweede lidstaat, andere dan België;

3° het bewijs dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België dekt;

4° het bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 61;

5° in het geval bedoeld in artikel 61/1/15: het bewijs dat hij, in het kader van mobiliteit, in België, als tweede lidstaat, verblijft of verbleven heeft.”

Artikel 58 van de vreemdelingenwet, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, definieert dan weer het begrip “instelling voor hoger onderwijs”, zoals onder bedoeld in artikel 61/1/9, §2, 2°, van de vreemdelingenwet. De *in casu* relevante bepaling van dit artikel luidt als volgt:

“(…)

3° instelling voor hoger onderwijs: een door de bevoegde overheid erkende instelling die bevoegd is om hogere studies te organiseren en bevoegd is om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken;

(…)”

4.6. In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Art. 61/1/13. De Minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;

- Betrokkene levert geen bewijs van het behalen van een diploma aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs

Overwegende dat betrokkene op 24.09.2009, naar België kwam in het bezit van een geldig nationaal paspoort met visum type-D in het kader van zijn studies aan een privé-onderwijsinstelling;

Overwegende dat betrokkene vervolgens op 19.09.2023 beroep deed op Art. 61/1/9 om een aanvraag in te dienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk;

Overwegende dat betrokkene volgende stukken aanbracht om zijn aanvraag te staven:

- Een paspoort van Marokko geldig tot 08.08.2024

- Een attest van Solidaris Brabant dat verklaart dat betrokkene ingeschreven is als gerechtigde vanaf 01.04.2011 tot en met 31.12.2023.

- Een attest van tenlasteneming (bijlage 32) voor de duur van 12 maanden (in kader van een aanvraag voor een zoekjaar)

- Een diploma behaald aan de privé-onderwijsinstelling Institut Européennes des Hautes Etudes Economiques et de communication (IEHEEC) voor de opleiding gespecialiseerd in transport en logistiek DESS

- Een attest opgemaakt op 12.09.2023 door OCMW Antwerpen waarin verklaard wordt dat betrokkene geen financiële steun ontvangen heeft tot heden.

Overwegende dat na grondig onderzoek van de aanvraag bleek dat betrokkene niet over een geschikt diploma beschikt, behaald aan een erkende Belgische onderwijsinstelling in de zin van artikel 58, 3° van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat betrokkene aldus niet volledig aan de voorwaarden van artikel 61/1/9 voldoet, wordt de aanvraag geweigerd.”

Verzoeker betwist in zijn middel niet dat hij niet beschikt over een diploma, behaald aan een Belgische onderwijsinstelling in de zin van artikel 58 van de vreemdelingenwet, zodat hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De gemachtigde van de staatssecretaris is dus in beginsel verplicht om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in de zin van artikel 61/1/9 van de vreemdelingenwet te verwerpen.

4.7. Verzoeker is van mening dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd omdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet werd onderzocht in het kader van de door hem geschonden geachte bepalingen, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Dit zijn volgens hem immers de artikelen op basis waarvan hij een verblijfsvergunning verkreeg om te studeren in België aan een privé-instelling. Hij is van oordeel dat het geen rol speelt op welke basis hij hier mocht verblijven als student omdat het verblijfsstatuut van een student die gemachtigd werd om hier te studeren in een door de overheid erkende onderwijsinstelling op basis van artikel 58 en volgende van de vreemdelingenwet in alle opzichten vergelijkbaar is met het verblijfsstatuut dat hij verkreeg als student bij een privé-instelling op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt echter op dat artikel 61/1/9 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het verblijf na studie teneinde werk te zoeken of een onderneming op te richten (het zogenaamde 'zoekjaar'), en dat werd ingevoerd door toedoen van de wet van 11 juli 2021, duidelijke voorwaarden stelt. Eén van de noodzakelijke voorwaarden is dat de aanvrager een bewijs moet leveren van het behalen van een diploma aan een Belgische, door de bevoegde overheid erkende instelling voor hoger onderwijs. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling dat hij een diploma voorlegde dat behaald werd aan een privé-instelling en niet aan een instelling voor hoger onderwijs in de zin van artikel 58, 3°, van de vreemdelingenwet.

De Raad ziet niet in hoe het feit dat verzoeker gemachtigd werd tot verblijf als 'student' op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet hem zou vrijstellen van de wettelijke voorwaarden waaraan een afgestudeerde student aan een erkende instelling moet voldoen om gemachtigd te worden tot verblijf in het kader van een 'zoekjaar'. Geen enkele bepaling of beginsel vereist dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou motiveren over de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet, terwijl deze geen uitstaans hebben met de eerste bestreden beslissing. Uit het enkele gegeven dat het verblijfsstatuut van een derdelands-student, zoals bedoeld in artikel 58 en volgende van de vreemdelingenwet, en van iemand die werd gemachtigd op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet gelijklopend is, kan niet worden afgeleid dat deze categorieën kunnen worden gelijkgesteld wat de toegang tot een 'zoekjaar' betreft.

4.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat hij er niet in slaagt aan te tonen dat de overheid een rechtmatig gewekte verwachting ten aanzien van hem niet is nagekomen. Integendeel, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de machtiging tot tijdelijk verblijf die verzoeker ontving op 10 juni 2022 in het kader van zijn studies aan de privé-instelling "IEHEEC" uitdrukkelijk het volgende vermeldt:

"Deze onderwijsinstelling voldoet niet aan de voorwaarden voorzien bij art. 59 alinea 1 van de hierboven vermelde wet. U kan geen aanspraak maken op verblijf voorzien in hoofdstuk 3 titel II van deze wet."

Artikel 59, lid 1, van de vreemdelingenwet, waar in de machtiging tot verblijf naar verwezen wordt, bepaalt het volgende:

"§1. De bepalingen van deze afdeling zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die verzoekt te worden gemachtigd of die gemachtigd is om meer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven om er te studeren."

Verzoeker diende dus te weten dat hij niet valt onder het toepassingsgebied van de bijzondere bepalingen in verband met 'studenten' uit "Titel II, Hoofdstuk III" van de vreemdelingenwet, maar onder de gemeenrechtelijke bepalingen uit "Titel I" van de vreemdelingenwet inzake het verblijf van meer dan drie maanden.

4.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Voor het overige heeft de verzoekende partij geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN